

המעין הנסתר

אגדה דרומית

מי יציל את העיירה שלנו ?

מאת: דורית מקלף

לסינופסיס והמחזה בשלמותו – גלול מטה

המחזה יעמד לרשות המעוניינים להפקתם בהיתר - ללא תמורה

לקבלת היתר נא לפנות:

לאריק מקלף 052-8081503 arik19325@walla.com

יונתן אופק 054-3113411 antonykoafe@gmail.com

או דרך האתר של דורית מקלף <http://doritmakleff.com>

תקציר המחזה המעין הנסתר (סינופסיס)

מחזה רב משתתפים העוסק בעלילה ישראלית אקטואלית, סגירת המפעל היחיד בעירה נידחת בדרום. מחזה על נס בעיירה. סיפור שמתחיל בשריפת המפעל ומסתיים במציאת מעיין מים. במחזה טיפוסים מקומיים : ראש עיר נואש, אשתו, הספרית, נגן בלהקת רוק, חברתו "הנותנת", אחותו "הדרומית" וצלם ובתו "הצפונית" שהגיעו מתל אביב לצלם את המצב. אבל, לצד הטיפוסים המקומיים- הריאליים מופיעים במחזה גם דמויות כמו פיות- פותרות בעיות, המגלות מעיין מתחת לערמת זבל. וגם דמות פנטסטית של קוסם רוסי המסוגל לשכנע אנשים רעבים שהם שבעים. העלילה מסופרת על ידי "מספר כל יודע" שהוא גם דמות, הוא מטבל את דבריו בהומור מושחז ובתובנות על החיים. בסופו של דבר הפיתרון למצוקה הריאלית של סגירת המפעל ובעקבותיו "סגירת העיר" היא פנטסטית. העיירה ניצלה בזכות המעיין שהתגלה.

זזה המסר במחזה (ובמחזות רבים של המחזאית) רק הגיבורים יכולים לעזור לעצמם. הכוח של האמונה והפנטזיה יכול לפתור את בעיות החיים. בזכות האמונה (וקצת מזל) הם מוציאים את עצמם מתחת לערימות הזבל שנקברו תחתם ומגיעים לסוף הטוב.

כל ה"מקומות" קיימים בו זמנית על הבמה ברגע שהמספר תולה את השלטים ו"מכריז" בקול על קיומם.
המקומות – ערמת הזבל והמעין, ביתו של ראש העיר, הכיכר.

הדמויות:

המספר

הצפונית

הצלם (אביה)

ראש - העיר

אשת ראש - העיר

הדרומית

הרוקיסט (אחיה)

הנותנת

יו"ר ועד עובדי המפעל

הקוסם

לודה (הספרית המקומית)

הפיה + קבוצת הפיות

חבר להקת רוק מס' 1

חבר להקת רוק מס' 2

(לרב הדמויות אין שמות כי מספרן הרב יקשה על זיהוי וקליטה במקביל לשמות ובכך גם נשמרת תחושת האגדה והמשל).

(במה ריקה. נכנסת קבוצה של מפגינים בצעקות: "לשרוף, לשרוף את המפעל!")

מתרכזים באזור שאח"כ יוצג ע"י המספר ככיכר. יו"ר הועד מגיע בריצה).

אחת הנשים - תדליקו אש! שאש גדולה תאכל את כל הביזיון הזה!

יו"ר הועד - מה קרה לכם? מה פתאום לשרוף?

אחת הנשים - לקחו לנו את החיים!

אחד הגברים - את הכבוד שלנו!

אחת הנשים - את הלחם שלנו!

יו"ר הועד - אמרתי לכם שראש-העיר מטפל בעניין. הוא הבטיח לי ומילה שלו זה מילה! לשרוף את המפעל זה עניין פלילי.

אחד הגברים - ולסגור אותו זה לא פלילי? איזו דוגמה אני נותן לילדים שלי – יורקים עלי ואני מוריד את הראש ואומר: איזה יופי – גשם!?

אחת הנשים - כל אלה בצפון, בתל-אביב אנחנו שום-דבר בשבילים. הם רואים את התמונות בעיתון, מדברים על זה בבתי-קפה או בדשא בבריכה-

אחת הנשים - או בדרך ללונדון. אבל זה לא מקלקל להם את התיאבון לחיים הטובים שלהם.

אחד הגברים - האבא שלי היה צריך להישאר במרוקו. כן זה ארץ זבת חלב ודבש אבל לא בשבילנו.

אחת הנשים - עוד דיבורים ועוד דיבורים. תדליקו אש! למה אתם מחכים?

יו"ר הועד - תנו לי עוד 24 שעות. נמצא פתרון. אני מבטיח! תחשבי על המשפחה. על הילדים שלך. לשרוף זה לא הפתרון. לשרוף זה סוף הדרך.

אחד הגברים - זה סוף הדרך בשבילי. לאן אתה חושב שאני הולך מפה? לאמריקה?

אחת הנשים (זו שדיברה ראשונה) - מחר באותה השעה נהיה כאן בכיכר. אם עד אז לא תהיה לך תשובה שנוכל לחיות אתה - נקדים את ל"ג בעומר.

(יוצאת, אחריה בהיסוס יוצאים גם אחרים).

אחד הגברים - אני סומך עליך. תמיד אמרת לנו את האמת. (יוצא. יו"ר הועד עומד ומביט בהם. דממה. מציצה פיה ומביטה בו).

יו"ר הועד - הוא סומך עלי. כאילו שלי יש פתרונות. כאילו שאני יודע מה לעשות עם החורבן הזה? 24 שעות. כמה דקות זה? כמה שניות? אולי

תהיה רעידת אדמה ותבלע את כולנו . אז מישהו כבר יצטרך לעזור .
 אפילו לא יצטרכו לבזבז דלק על מטוסים - כל המדינה תגיע לכאן .
 מה יותר טוב? רעידת אדמה או שריפה?
 טפו . שלא נדע . יש לי עשרים וארבע שעות בשביל להציל את
 העיירה ואני עומד פה ומדבר לעצמי?

(יוצא במקביל הפיה עוקבת אחריו ומנופפת לו לשלום למרות
 שאינו רואה אותה . נכנסות הפיות האחרות בריקוד בלי מילים ,
 כשהוא מסתיים עוזבות את הבמה . אם יש צורך להכניס שיר –
 התוכן שלו – אל תדאג , הכל כבר יסתדר . שיר על תקווה ואופטימיות
 הפיות יוצאות ומכיוון שאחר מגיע המספר בריצה) .

המספר -

ערב טוב , ערב טוב , קהל חביב . אני שונא לאחר אבל זה תמיד
 קורה לי . יש לי בעיה של – איך קוראים לזה? רגע . הנה זה בא .
 "עמידה בלוח הזמנים" . אז מה יש לנו הערב? (מסתכל בפנקס גדול)
 אה כן . סיפור אגדה שמתרחש בימינו אלה . (שוב מסתכל) בעיירת
 פיתוח בנגב . (תולה שלטים עם שמות המקומות - כגון , המזבלה ,
 בית ראש-העיר , הכיכר . נעצר ליד המזבלה , מריח) . פוי . וכמו בכל
 סיפור אגדות (אחת הפיות מציצה מאחורי המזבלה , הוא לא רואה
 אותה) חלק יראה לכם ממש אמיתי וחלק – מעשה קסמים . אני רואה
 שבשורה החמישית באמצע מעקמים שפתיים – "מה לנו ולסיפורי
 מעשיות . עובדות אנחנו רוצים . עובדות בדוקות כמו בעיתון" . לי באופן
 אישי דווקא די נוח עם אגדות ודברים שאינם ונראים כמו ישנם . אבל
 מה שחשוב פה – גבירותי ורבותי (קד קידה עמוקה וכאילו מעיף כובע
 שאין לו) זה לב האגדה . (מוציא מתוך המעיל שלו לב גדול . מסתכל
 עליו , מראה אותו ; ממשמש , מריח , נוגס) . כי בלב , חביבי , כל
 האמת כולה . (משיל את הלב לערימת הזבל – הפיה תופסת
 ומתחבאת) . צ'או . (יוצא . נכנסים האבא והצפונית בעקבותיו . הוא
 מסתכל סביב) .

האבא - האור מצוין . אני מתחיל להתחבר למקום .

הצפונית - למה בדיוק? מה יש פה? ערימת זבל .

האבא - תסתכלי סביבך . רואים מפה את כל העיירה .

הצפונית - (לעצמה) ביג דיל .

האבא - הסברתי לך בדרך . סגרו להם את המפעל היחיד שהיה פה .

הצפונית - אז מה זה קשור אלינו?

האבא - אני פה בשביל לצלם את המצוקה . אמרתי לך שראש-העיר הזמין
 אותי .

- הצפונית -** ומה הוא יעשה עם הסרט הזה? יזמין את כל המובטלים להקרנה חגיגית?
- האבא -** הוא נוסע למסע התרמה בארצות-הברית. זו הדרך היחידה. הגענו למצב שאי אפשר לסמוך על הממשלה. כולם עסוקים –
- הצפונית -** בכיסאות שלהם. כבר שמענו, אבא. אבל מה לי ולכל זה? (דורכת על משהו בערימת הזבל. פיה מציצה אליה אבל הצפונית אינה רואה אותה). איחס!
- האבא -** יש לך עין אחרת משלי. את תראי דברים שאני לא יכול לראות. ביחד נעשה סרט מרגש באמת. סרט שיפתח את הלב לאנשים.
- הצפונית -** שיפתח להם את הארנקים.
- האבא -** למה את צינית כל-כך? אני בגילך חלמתי להציל את העולם.
- הצפונית -** (לעצמה) אתה עדיין חולם.
- האבא -** מה אני מתפלא? זה מאמא שלך. מהיום שעזבנו את הקיבוץ היא החליטה שאם חומרנות אז עד הסוף. אני ואני ושיישרף העולם.
- הצפונית -** איפה תחנת האוטובוסים? התחנה המרכזית שלהם – אני מניחה שיש להם דבר כזה. אם אתה רוצה להישאר פה ולצלם מצוקות – תישאר. אני חוזרת הביתה.
- זה החופש הגדול שלי ואני לא מתכוונת לבלות אפילו רגע ממנו במדבר הזה.
- אני בטוחה שאין להם מזגנים, בגלל המצוקה, ואין לי כוונה להיצלות פה כמו עוף בגריל. אם כל-כך דחוף לך לצלם עיירה למה זה לא יכול להיות בשווייץ?
- אני רוצה לחזור לאמא לתל-אביב.
- האבא -** אני כאן ואת איתי. ואני לא ממש נהנה מטון הדיבור החוצפני שלך. את שוכחת מי כאן ההורה ומי כאן הילדה. (פאזזה) אמא ואני הסברנו לך כשחתמנו על הסכם הגירושין. בקיץ חודש אחד שלי וחודש אחד שלה.
- הצפונית -** שלי?! שלה?! ומה איתי? עלי חשבתם? עניין אתכם מה אני רוצה?
- האבא -** ודאי שחשבנו עליך. בשבילך השתדלנו לגמור את זה מה שיותר מהר, בלי עורכי-דין ובתי-משפט. יש ילדים שסובלים שנים בתוך משפחות הרוסות וסופגים את כל הרעל שרצינו לחסוך ממך.
- הצפונית -** אז אני אמורה להיות אסירת-תודה? שיגעתם לי את החיים עם הסיפור הזה.
- אמא ואתה כל-כך שונים. בשביל מה התחתנתם בכלל? (פאזזה – שוב הפיה מציצה בה והיא לא רואה את הפיה). אה, כן. אמרתם לי.

התחתנתם מאהבה. אז מסתבר שאהבה זה לא משהו שכדאי לסמוך עליו.

האבא - (מנסה לחבק את הכתף שלה, היא נסוגה). בואי, כבר מאוחר.
נלך להתארגן בדירה שהכינו לנו. אנחנו מוזמנים לארוחת-ערב אצל ראש-העיר.

(האבא והצפופית יוצאים מצד אחד ומצד שני נכנסים ראש העיר ויו"ר ועד עובדי המפעל).

יו"ר הועד - אדוני ראש-העיר.
ראש-העיר - (מניח יד על הכתף של יו"ר הועד) בשביל מה כל הגינונים האלה? תקרא לי שלום. אנחנו מכירים מילדות.

היו"ר - אני יו"ר ועד העובדים. לא מתאים שנפגש ככה בגניבה ליד המזבלה. מה שיש לך להגיד לי צריך להיאמר בגלוי אצלך במשרד לעיני כולם.

ראש-העיר - מי זה כולם? מי זה. עם מי אני יכול לדבר מלבדך? יש לי עסק עם חמומי מוח. רק עכשיו נודע לי שאשתו של שמעון התראיינה לאיזו תכנית רדיו והודיעה שם לאומה שהיא מתכוונת להצית את המפעל. המפעל הזה המפעל הזה הוא רכוש פרטי. איזו צורה יש לנו? אני שואל אותך.

היו"ר - אמרתי לך כבר לפני חודש. האנשים במצוקה. אי אפשר להאשים אותם. גנבו להם את העתיד. הם מרגישים מרומים. בלי עבודה אין חיים. אני לא צריך להסביר לך את זה. שנינו גדלנו עם הורים מובטלים. ועכשיו הילדים שלנו – דור שני לסיוט הציוני. האנשים איבדו תקווה. הפגנות בכנסת, בלגן בתקשורת. שום דבר לא עוזר. עשרים וארבע שעות זה מה שיש לנו. אם לא יהיה לנו פיתרון עד אז – אני לא אחראי למה שיקרה.

ראש-העיר - לא אחראי? לא מתאים לך להרים ידיים. אמרתי לך אני עובד על זה.

יש לי פתרון. מחר בערב נציג אותו בפני העיירה כולה. ובינתיים אתה בא אלינו לארוחת-ערב. תפגוש את האורחים שלי.

יו"ר הועד - אני לא במצב-רוח לאורחים.

ראש-העיר - שרה עשתה ממולאים. (הפיה מציצה ומחייכת לראש העיר, שמשפשף עיניים ומחוויר).
מה קרה?

ראש-העיר - היה נדמה לי שראיתי. בתוך ערמת הזבל. לא. לא יכול להיות. זה מהעייפות. לא מצליח להירדם בלילות.

(ראש-העיר והיו"ר יוצאים, נכנסות אשתו ולוּדה הספרית, לאזור שיוקצה לחדר-

האוכל בביתו של ראש-העיר)

אשת ראש-העיר- אין לך מה לרדוף אחרי עם הפן לודה. הוא במילא לא מסתכל עלי הבעל שלי. מאז שהתחיל עם הבוגרעס עם המפעל הוא מסתגר לו שעות באמבטיה עם מגזינים אמריקאים. (מתיישבת על כסא. לודה מסרקת אותה). אל תמשכי לי כל-כך חזק. גם ככה לא נשארו לי שערות. איזה ראש יפה היה לי כשהתחתנו. ועכשיו כל הצבעים שבעולם לא יעזרו לי. JEWISH PRINCESS, נסיכה יהודית אמריקאית זה מה שהוא מחפש לו. מסע התרמה באמריקה. על"י הוא לא יכול לעבוד. אני יודעת בדיוק מה הוא הולך לחפש שם. ככה זה בעלים. בהתחלה מתלהבים אח"כ משעמם להם. הולכים להתלהב אצל מישהי אחרת. בגלל זה אני לא מתחתנת. אתי מתלהבים. שישתעממו אצל מישהי אחרת.

לודה-

אשת ראש-העיר- תגידי את האמת, לא היית רוצה שיהיה לך גבר משלך רק שלך-לא של אף אחת אחרת. (מגרדת את העין, כף היד ליד האף). יש לי ריח של ממולאים מהידיים. לא פלא שהוא מעדיף את החתיכות מהעיתון.

לודה - ממולאים! הלואי ואני הייתי יודעת לבשל כמוך שרה. אצלי אוכלים קדחת.

אשת ראש העיר - אבל תראי איך את נראית!

לודה - אני ספרית. להראות זה חלק מהמקצוע.

אשת ראש העיר - כשהוא נבחר חשבתי שסוף סוף הגענו למנוחה ולנחלה, כשעכשיו יתחילו החיים הטובים. אבל שום דבר לא השתנה, אני ממשיכה עם הממולאים, ועכשיו הצרה הזאת. המפעל. חבל שפתחו אותו בכלל אם לא התכוונו להישאר כאן. אכזבה זה הכי קשה. עדיף שלא חולמים בכלל. אבל כשהחלום נשבר. תאמיני לי זה הורס את הלב.

לודה- הבן-דודה השלישי שלי מצד אימי החורגת הגיע מרוסיה לפני שלשה חודשים. הוא קוסם. משהו מיוחד. ברוסיה הוא התמחה בלגרום לאנשים רעבים לחשוב שהם שבעים.

אשת ראש-העיר- אז למה גרשו אותו משם?

לודה- לא גרשו. הוא סתם בא לביקור. משפחה. את יודעת.

אשת ראש-העיר- כן. אתם כמונו. מאד משפחתיים. מהו - רווק, נשוי, מה עם אשתו, הילדים-

לודה- גרוש. בלי ילדים.

אשת ראש-העיר- פנוי להובלות. זאת אומרת.

לודה- פנוי ועוד איך וגם מלא שמחה ומזומנים, מפזר פה ושם. קנה לי מאוורר גדול לתקרה שיהיה לי נעים במספרה. זה רק מעיף את כל הספריי אבל לא אמרתי לו. שלא יפגע. בכל אופן, אני חושבת שעד שימצאו פתרון למצב איגור יכול להביא תועלת. הוא יעשה שישכחו פה מהצרות. הוא יבוא איתנו הערב לכיכר לשמוע את להקת הרוק שלנו, שיהיו בריאים, אני אכיר לך אותו. את תראי. ברגע אחד הוא יעשה שתרגישי בת עשרים.

אשת ראש-העיר- (קמה, הולכת בגנדרנות חולמנית) בת עשרים, דוגמנית בניו-יורק עם הרבה מאהבים.

לודה- כמה שתרצי. אני צריכה ללכת לסגור את המספרה.

אשת ראש-העיר- קחי לך ממולאים הביתה, המטבח מלא סירים.

לודה- להתראות. את נראית נהדר.

אשת ראש-העיר- אבל כבר לא בת עשרים. (לודה יוצאת, אשת ראש-העיר מביטה בעצמה במראה ונאנחת. ראש-העיר נכנס).

ראש-העיר- הזמנתי את לוי מהוועד לארוחת-הערב.

אשת ראש-העיר- טוב שאתה אומר לי עכשיו.

ראש-העיר- מתי רצית שאודיע לך? רק עכשיו נפגשנו. אני מוכרח שהוא יהיה בצד שלי. את מבינה את זה? צריך להיות פה בשקט עד שאני חוזר מארה"ב עם הכסף. וחוץ מזה ממתי חסר אצלנו אוכל. הרי את מבשלת לגדוד. התקשרו ממשרד הנסיעות? הם אמרו שישלחו לי הביתה את הכרטיס וכל הניירת.

אשת ראש-העיר- אין לי חשק לאורחים. החיים שלנו בזבל אם לא שמת לב ואתה נוסע לאמריקה.

ראש-העיר- בשבילי אני נוסע? בשבילי? אני נוסע להציל את כולנו, בשביל זה אני נוסע. את יודעת יפה מאוד שכבר ניסיתי הכל. כל חברי הכנסת האלה בשבילים הבעיות שלנו הן עניין מטפורי - קלף מיקוח, קרדום לחפור בו.

אשת ראש-העיר- מה זה נאום בחירות? שכחת עם מי אתה מדבר? אני מכירה אותך יעקב. אתה נוסע כי האח שלך שם מטמטם לך את השכל עם כל הסיפורים על הזהב שגורפים ברחובות עם הזבל ועל החתיכות והבילויים. אם זה מה שרצית בשביל מה נהיית ראש-עיר? יכולנו לנסוע לשם מזמן. לפני שהילדים הלכו לצבא. יכולנו לעשות שם קיבוץ, להביא את כל המשפחה.

ראש-העיר- על מה את מדברת? את חושבת שאני נוסע בשביל לא לחזור? שאני בורח מכאן?

אשת ראש-העיר- אתה זוכר שירדו למצרים בשביל סיר הבשר וכל הנסיכות האנורקטיות עם הבלונד והעיניים הכחולות. אז זה לא עבד וגם עכשיו זה לא יעבוד. אמריקה זה לא הפתרון, יעקב. לך להתלבש ותבוא לעזור לי לערוך את השולחן.

(שניהם יוצאים והמספר נכנס, אוכל תפוח שכאילו נתקע לו בגרון. משתעל.)

המספר- אני שונא שנתקע לי אוכל בגרון. אבל ככה פחות או יותר היה אצל ראש-העיר שלנו בארוחת הערב. לא הייתי שם, כמובן, אבל בתור מספר יודע כל אני יכול להבטיח לכם שהממולאים של שרה כבר ראו ימים טובים יותר. אפילו האבא של הצפונית התחיל לשאול את עצמו שאלות קיומיות מהסוג המעצבן של אשתו כגון- מה אני עושה כאן? ואיזה מין מקצוע זה לצלם מצוקות בשביל מי שחלם לעשות סרטים מהסוג הישן והטוב, מהסוג שעושים לא כי רוצים להתפרנס, מהסוג שעושים בשביל להגיד משהו לעולם. אבל מה כבר היה לו להגיד כשהוא הסתכל בעיניה של בתו, או בפיו נוטף השומן של ראש-העיר, בשפתיה המעוותות של אשתו שלא הפסיקה לחייך כדי שלא תתחיל לבכות ובעיניו הכבדות של יו"ר הוועד. עסק ביש החיים האלה רבותי. עסק ביש. אבל לא כך חשב הקוסם הרוסי שלנו שבינתיים הצליח לצבור מזומנים בכיכר.

(רואים את הקוסם נכנס אחריו, הדרומית, הרוקיסט, הנותנת וכמה מובטלים. הקוסם עושה את קסמיו והם סביבו. מצד שני מגיעים האבא והצפונית. הוא מייד מצלם והיא עומדת בצד. אחריהם ראש-העיר ואשתו שנעצרת רגע להוציא אבן מן הנעל והוא גוער בה מבט. תוך כדי כך המספר מתקרב ועומד על שפת הבמה כך שההתרחשות מאחוריו.)

המספר- המולה רבתי. הכיכר היא לב חיינו בעיירה הזאת. ממש כמו שהיה באתונה איפה שהמציאו את הדמוקרטיה. זוכרים איך שזה עבד שם? כולם הגיעו לכיכר ומי שצעק הכי הרבה קולו נשמע. מוכר? (מתקרב אל הדמויות) כדי שלא תתבלבלו בדמויות של הסיפור שלנו אז בואו נערוך כאן הכרות מסודרת. את הצפונית והאבא שלה כבר פגשתם. גם את ראש-העיר ורעייתו כמובן.

ראש-העיר- מה זה הבלגן הזה?

אשתו- זה הקוסם הרוסי. הבן-דוד השלישי מצד האמא החורגת של לודה.

(מתקרבים ומצטרפים לקהל שצופה בקוסם. לודה הספרית נכנסת כולה מצועצעת, דוחפת את האנשים ומתקרבת לקוסם.)

לודה- איגור, איגור, היה לך טלפון ממוסקבה. (הוא מסמן לה "לא עכשיו"). איזה אשה. אמרה שהיא אוהבת אותך. שמחפשים (פאזזה) מהמאפיה. (איגור מכסה על דבריה בטריק מבריק במיוחד, המספר מתקרב מעט, מוחא כפיים.)

המספר- כישרון זה כישרון. אין מה לדבר. ותראו איך זה עובד על החברה-הדרומית, למשל, נערה מיוחדת במינה. שילוב של שכל בריא והרבה אמונה. ואחיה הרוקיסט- אפיקורס מקצועי, וזו שדבוקה אליו. קצת קרוב מדי. אנחנו קוראים לה

"הנותנת". אחת שחושבת שבשביל שיאהבו אותה היא צריכה לתת- מה שיש לה ומה שאין לה. וכמה מובטלים כמובן שכבר התחילו לאבד את דמי האבטלה שלהם לטובת הקוסם שלנו שבמוסקבה מחכים לו כנראה.

ראש העיר- להפסיק תיכף ומיד. יש לי אורחים. הזמנתי צלם. מי נתן לו רישיון להופיע?

אשתו- עזוב עכשיו את הצלם. אתה לא רואה שאנשים נהנים? הרי זה מה שרצית. שקט תעשייתי. שלא ישרפו את המפעל. (הצלם מתקרב).

ראש העיר- שקט תעשייתי אבל איך אנחנו נראים, כמו אספסוף.

אשתו- טוב להם על הלב. לא זה מה שחשוב?

(יושב ראש הועד נכנס. סוקר לרגע את ההתרחשות. אחד המובטלים מראה לקוסם שכיסיו ריקים).

הקוסם- בלי כסף- אין קסמים. (אשתו של ראש העיר מוציאה כסף מארנקה ונותנת לו למגינת לבו של בעלה שנוזף בה במבטו).

יושב ראש הועד- מה קורה פה? הוא לוקח מהאנשים את הלחם שלהם!

ראש העיר- זה גם מה שאני אמרתי!

לודה- איגור בוא הביתה. מחפשים אותך. היא אמרה שאם לא תתקשר ישלחו מישהו.

הקוסם- בסדר. בסדר. מה את דואגת? (דוחף לה כסף למחשוף, היא מחייכת בקוקטיות).

לודה- איגור, באמת. כולם מסתכלים.

הקוסם- אז מה אכפת לי. מי מכיר אותם?

(הם יוצאים. אשת ראש העיר עוקבת אחריהם במבט עורג).

אשת ראש העיר- איזה גבר!

אחד המובטלים- בואו, חבר'ה. נלך לשתות כמה בירות.

יושב ראש הועד- לא חבל על הכסף?

מובטל שני- על החיים חבל. יאללה. הלכנו. (יוצאים, יושב ראש הועד עוקב אחריהם במבטו).

אשת ראש העיר- אני הולכת ללודה.

ראש העיר- עכשיו? יש לנו אורחים!

אשת ראש העיר- היא שכחה לשים לי לק על הציפורן הקטנה של הרגל השמאלית.

(יוצאת במהירות, ראש העיר הולך מעט בעקבותיה ונעצר, פניו נפולות).

הצלם (מתקרב אליו)- פוליטיקה ומשפחה, זה לא תמיד מסתדר ביחד.

הנותנת- אישה בגילה רצה אחרי גברים צעירים. היא עוד תיפול בדרך.

- הדרומית**- תראו מי שמדברת. את רק מריחה גבר, השערות שלך עומדות.
- ראש העיר** (לצלם)- כשהיינו צעירים הכול היה אחרת. היא הלכה אחרי באש ובמים.
- צלם**- אהבה זה כמו חלב עמיד. מבטיחים שזה עמיד אבל עם הזמן זה מתקלקל.
(שניהם מתקרבים לצעירים).
- הרוקיסט**- הקוסם הזה כולו פארש. סתם אחיזת עיניים.
- ראש העיר**- אתה צודק. אני מאמין רק במה שמוכיחים לי.
- הנותנת**- אני דווקא אוהבת קוסמים. פעם ראיתי את דיוויד קופרפילד בטלוויזיה. איזה חתיך.
- הדרומית**- האיגור הזה גדול עלייך בכמה מספרים.
- ראש העיר**- חבר'ה, תכירו. זה מיכאל. מרמת אביב. צלם מפורסם מהטלוויזיה שבא לעשות עלינו סרט. וזאת אהמ- הבת שלו. (לצפונית) מצטער אין לי זיכרון לשמות.
- הצלם**- סיגלית. קוראים לה סיגלית.
- ראש העיר**- סיגי.
- הנותנת**- סיגי זה בכלל לא שם של צפונית. אז את גרה בבתים האלה של רמת אביב ג'?
- הדרומית**- אולי תשתקי כבר.
- ראש העיר**- יש לנו להקת רוק מקומית שאנחנו מאוד גאים בה. נכון, חבר'ה? הייתי משקיע בהם הכול אם היה לי ממה. מביא להם את המורים הכי טובים, אולם, סוכנים, פרסומות בטלוויזיה. שידעו שיש לנו כישרונות כאן. ילדים טובים שצריך להשקיע בהם.
- הדרומית** (לרוקיסט)- בא לי להקיא.
- רוקיסט**- תפסיקי.
- הדרומית**- מה לעשות. יש לי אלרגיה לצביעות. אז מתי אתה נוסע לאמריקה אדוני ראש העיר?
- ראש העיר**- בקרוב, בקרוב. בשביל זה אנחנו מכינים את הסרט. אני רוצה להראות להם שם את הפוטנציאל האנושי שלנו.
- הנותנת**- בדיוק. שישלמו אם הם רוצים שתהיה להם מדינה. אנחנו תעודת הביטוח שלהם. ככה אבא שלי אומר. אנחנו מקיזים את הדם כדי שהם יוכלו להתפנק בשמנת ולא לפחד להגיד שהם יהודים.
- ראש העיר**- אתה מקליט את זה? לא צריך. טוב, מילא. אחר כך נעשה עריכה. בכול אופן זה ברור שיש אצלנו צעירים חושבים. (לרוקיסט) אז איפה החברים שלך? חשבתי שהלהקה תופיע הערב ומיכאל יוכל לצלם.

הנותנת- הם בכדורגל. מתאמנים לאליפות נגד צפרירים דימונה. אבל הוא יכול להופיע. אתמול בלילה הוא כתב שיר חדש (לרוקיסט) נכון? אני נתתי לו השראה.

הדרומית- היית מתה.

הנותנת(מחייכת חיוך ניצחון)- נתתי לו השראה כל הלילה.

ראש העיר- יצירה חדשה. זה נפלא. בוא נשמע.

הרוקיסט- זה עוד לא מוכן.

הדרומית- יש לך הזדמנות להופיע- ממתי נהיית ביישן?

הנותנת- בטח. הוא יהיה אביב גפן שלנו.

הרוקיסט (בשקט)- למה את מדברת כול כך הרבה?

הדרומית- הוא לא יהיה אביב גפן. הוא יהיה מוטי אלקחי. זה מי שהוא יהיה. נו תשיר כבר. כול הזמן מדבר על להצליח, על איך לעשות את זה בגדול- נותנים לך הזדמנות ואתה בורח?

הרוקיסט- זה לא בראש שלי עכשיו.

הדרומית- יש לי אח פחדן.

הצפונית- (לרוקיסט) בתיכון שאני לומדת בו יש מגמת מוזיקה ממש טובה.

הדרומית- אצלנו אין מגמות בכלל. בקושי לומדים.

ראש העיר- מורים טובים לא רוצים לבוא לפה. אתה מקליט את זה? שידעו. לו יכולתי לשלם כמו שצריך היו מגיעים. מה יש? לילדים שלנו לא מגיע?

הצפונית- (לרוקיסט) אני אשמח לשמוע את השיר שלך.

הרוקיסט- (שר ומנגן בגיטרה ותוך כדי כך מסתכל לתוך עיניה של הצפונית והנותנת מתעצבנת)

את שלי בתוך

החושך.

זרה. את לא מפה.

ספינות טבועות. איים בשמש.

את משם, ממרחבי הים.

לוקחת את כולי

את הדמעות שבעינייך.

דמעות של יקינתונים

בטעם של סוכר.

הרוקיסט - זהו. יש רק בית אחד. אמרתי לכם. זה עוד לא גמור.

הנותנת - למה אתה תמיד צריך לכתוב דברים משונים כאלה?

הצפונית - בעיניי זה דווקא יפה מאוד.

ראש העיר - כן. יפה מאוד. יפה מאוד. (לצלם) אני לא ממש מבין בזה, האמת. אבל מרגישים את הכישרון (לרוקיסט) הוא עוד יהיה אביב גפן הבא. (הדרומית "עושה פרצוף").
כן. את צודקת. מוטי אלקחי. זהות זה מה שחשוב. תקליט את זה. גאווה מקומית. זה מה שיש לנו כאן. אם היה לי תקציב חינוך ותרבות כבר היה לנו כאן קונסרבטוריון, היינו עושים תזמורת, כמו בתל אביב. (לצלם) השיר קצת, איך אומרים, מיוחד, מקורי. הוא עוד מחפש את עצמו. (מחבק את כתפי הרוקיסט) ואני בטוח שהוא ימצא. ככה זה עם הבנים. אתה בטח יודע. אתה הרי בביזנס הזה.

הדרומית - מחכים לנו בבית.

ראש-העיר - כן. כן. (לצלם) בוא נלך לפגוש את החבר'ה בכדורגל. יש לנו כוחות רציניים גם בשטח הזה.

הצלם - את באה סיגלי?

הצפונית - לא, אני נשארת פה. תן לי את המפתח של הדירה.

הצלם - תזכרי איך להגיע לשם?

הצפונית (לוקחת את המפתח) - אבא, אני לא תינוקת.

הצלם - להתראות. אני לא אגיע מאוחר.

ראש-העיר - אל תדאג. הם כבר יטפלו בה. הם חבר'ה טובים. ממשפחות הותיקים. איך שאומרים מלח העיירה. להתראות חבר'ה.

(יוצאים, הצלם מסתובב, מסמן לביתו לשלום.)

הדרומית - אוף. איזו הקלה. כמעט נחנקתי מהריח של האפטרשייב שלו. ראש-העיר שלנו מכור לאפטרשייבים. פעם בחודש הוא נוסע לסופר פארם בבאר שבע וחוזר עם ריח חדש ואור בעיניים. זה נותן לו תקווה. הוא מסתובב בעיירה שלנו מריח לקילומטרים ונדמה לו שהוא ראש עיריית לוס אנג'לס.

הרוקיסט - הוא בן אדם טוב. הוא בסך הכל מנסה לעשות משהו בשביל העיירה הזאת. כולנו כבר טבענו בבופץ והוא עוד מצליח לדמיון את הדרך החוצה.

- הצפונית-** כתבת עוד שירים אחרים?
- הנותנת-** תקשיבי, לבנונה. הוא החבר שלי ולא ממש נראה לי שאת מתעלקת עליו. תחזרי לחברים שלך ברמת אביב ג'.
- הצפונית-** אמא שלי ואני גרות ברמת אביב הירוקה. וזו דירה שכורה. הוריי גרושים.
- הנותנת-** כאילו שזה משנה.
- הדרומית-** את לא צריכה לתת לנו דין וחשבון. אבל אנחנו באמת צריכים ללכת עכשיו.
- הרוקיסט-** את רוצה שנראה לך איך להגיע לדירה שלכם?
- הצפונית-** לא. לא צריך. אני כבר אמצא לבד. (מתחילה ללכת)
- הרוקיסט-** להתראות. (לדרומית) יכולנו להזמין אותה אלינו.
- הדרומית-** לבית הריק שלנו?
- הרוקיסט-** אבא קיבל דמי אבטלה היום. הוא עשה קניות.
- הדרומית-** בוא. הבטחתי לאמא שנישן אצל סבא. הוא שוב לא מרגיש טוב.
- הנותנת-** אני באה אתכם.
- הדרומית-** אין לך בית?
- הנותנת-** אחותך כזאת מגעילה. (מנשקת אותו) יאללה ביי. נתראה מחר?
- הדרומית-** תלכי כבר. עלוקה.
- הנותנת-** ביי.
- הרוקיסט-** ביי. (הנותנת יוצאת לכיוון אחד והם מתחילים לכיוון אחר).
- הדרומית-** אני לא יודעת איך אתה לא נגעל ממנה.
- הרוקיסט-** כשתגדלי תביני.
- הדרומית-** אתה גדול ממני בשנה, יה ארס.
- הרוקיסט-** תלכי הביתה אני כבר בא.
- הדרומית-** מי היה מאמין? אתה קשור אליה בחבל הטבור!
- הרוקיסט-** (יוצא בכיוון הנותנת) למי? (הדרומית יוצאת לכיוון השני. הצפונית מגיעה באותו זמן לערמת הזבל. הפיה צופה בה אבל הצפונית אינה מבחינה בה).
- הצפונית-** יופי. במקום לדירה הגעתי לערמת הזבל. ממש המקום המתאים לי.
- הפיה-** זה ממש לא נכון. תוציאי לך מהראש את המחשבות המכוערות שמתרוצצות שם.

הצפונית- מאיפה את יודעת איזה מחשבות יש לי? (מסתובבת ורואה את הפיה, נשימתה נעתקת. הפיה מחייכת נגשת בזהירות ושולחת את היד לגעת בכנפיים שלה. מהססת. נוגעת).

הפיה- תמשכי. זה לא יורד.

הצפונית- אני לא מבינה, את-

הפיה- פיה. (הפיות יוצאות מאחורי ערמת הזבל, מתחילות לשיר ולרקוד).

(תמצית השיר של הפיות: יש מעט מדי אושר בעולם. אנחנו כאן כדי לעזור לכם לראות

את הפיה, לטפח את הטוב, לייצר את השמחה - להשלים את מכסת האושר בקו הייצור של החיים).

הצפונית- משהו לא בסדר איתי. אני כנראה חולה. הזיות של חום. למדוד את הדופק. (מנסה למדוד הפיה לוקחת אותה בעדינות).

הפיה- בואי. אני רוצה להראות לך משהו. (כולן בריקוד מובילות אותה בריקוד למקום שמסומן כמעין)

הצפונית- זה לא יכול להיות! באמצע הנגב מעיין.

הפיה- בריכה טבעית של מי תהום.

הצפונית- אני חולמת! אני צריכה להתעורר. (צובטת את עצמה) איי. זה כואב!

הפיה- תסתכלי על עצמך במים. מה את רואה?

הצפונית- אני רואה, אני רואה, אני לא יודעת מה אני רואה. אני ממש מבולבלת. לא יכול להיות שזו אני.

הפיה- למה?

הצפונית- כי אני רואה מישהי שאפשר לאהוב אותה. שהוא יכול לאהוב אותה.

הפיה- מי? הרוקיסט?

הצפונית- כשהוא שר לרגע היה נדמה לי. אבל זה לא יכול להיות כי כול מה שהם רואים זה אחת צפונית מרמת אביב ג'. הם חושבים שלי הכול קל. שכול מה שאני רוצה יש לי.

הפיה- אנשים רואים רק מה שמעל לפני השטח. הם רואים רק את ערמת הזבל ולא את המעיין שמתחתיה. לפעמים צריך לעזור להם לראות.

(הפיות שוב רוקדות ושרות ומצרפות אותה לריקוד. המספר נכנס.)

המספר- אז מה איתכם? עניין לא פשוט לפגוש פיות באמצע המדבר. אין עצים, אין שיחים, הכול יבש ופתאום מקווה מים. אבל איך אמר לנו הרצל- "אם תרצו אין זו אגדה". ואנחנו מוכיחים את זה יום יום כבר יותר ממאה שנה.

(הריקוד מסתיים, הפיות מנופפות לשלום ויוצאות).

הפיה- (לצפונית) שיהיה לך בהצלחה!

הצפונית- (מביטה אחריהן ומסתכלת סביבה, רואה את המספר) אני חושבת שחלמתי חלום אבל הכול נראה כול כך מציאותי. אני חושבת שהלכתי לאיבוד. אולי אתה יכול להראות לי את הדרך הביתה?

המספר- הביתה?

הצפונית- נכון. אני לא גרה פה. אני רק אורחת. אבל פתאום אני לא מרגישה כול כך זרה. (הרוקיסט מתקרב).

הרוקיסט- מה את עושה כאן? חיפשתי אותך בכול העיירה. (בועט בפחית מתוך ערמת הזבל, משחק איתה).

הצפונית- (למספר) הוא חיפש אותי! אני לא מאמינה!

המספר- (תוך כדי יציאה) ככה זה באגדות. צ'או בייבי.
(יוצא).

הרוקיסט- אני מקווה שלא נפגעת מכול הבלגן שהיה.

הצפונית- אתה מתכוון עם החברה שלך?

הרוקיסט- אנשים פשוט נורא רגישים פה עכשיו. כול מי שבא מהצפון נחשב אויב בפוטנציה. אז מה את עושה פה במזבלה שלנו?

הצפונית- פשוט טעיתי בדרך.

הרוקיסט- לא הייתי צריך לתת לך ללכת לבד.

הצפונית- אני דווקא שמחה שטעיתי בדרך. קרה לי משהו שבחיים לא היה קורה לי בתל אביב.

הרוקיסט- בטח! פגשת את הזבל שלנו. בתל אביב הזבל עטוף בשקיות. הוא לא דבוק לך לנשמה. בתל אביב יש לאנשים עתיד. אני בטוח שהחבר'ה שלומדים אצלכם במגמה למוזיקה, אם הם רוצים להקליט משהו יש מי שעוזר להם. מי שמדריך. (פאזזה) את מכירה מישהו משם? מישהו שיוכל לעזור לי?

הצפונית- יש לי ידיד שלומד שנה מעלי. לאבא שלו יש חברת הפקות ויש לו המון קשרים. אם תבוא לתל אביב נסדר שתיפגשו. הוא בטוח יוכל לעזור.

הרוקיסט- (מנשק אותה, היא נבוכה). סליחה. אני פשוט כול כך מאושר! שנים אני מרגיש קבור פה. האדמה מכסה אותי ואי אפשר להרים את הראש. ופתאום- (פאזזה)- את כמו מים במדבר בשבילי.

הצפונית- (מחייכת) אני חושבת שאנחנו צריכים לחזור. אבא שלי ידאג לי.

- הרוקיסט** - תני לי את היד (לוקח את ידה) ונעוף. השמחה עושה לי כנפיים של ציפור.
- (מתחילים לרוץ ולהשתולל, מוזיקה, הפיה מציצה, היא והצפונית מחייכות זה לזה. אפשר להכניס שיר לרוקיסט- על איך הכול פתוח והכול אפשרי. כשהם יצאו הפיות ימשיכו את הפזמון ואחר כך גם הן תצאנה).
- (הצלם והדרומית נכנסים לכיכר, כול אחד מכיוון שונה).
- הצלם** - אולי ראית את הבת שלי?
- הדרומית** - לא.
- הצלם** - חשבתי שתלוו אותה לדירה.
- הדרומית** - לא יצא. מיהרנו לסבא שלי. הוא חולה והיינו אמורים להשגיח עליו. אבל ממילא לקחו אותו לבית החולים. (נכנסים הרוקיסט והלהקה).
- אם אתה רוצה לצלם את אחי והלהקה שלו זאת ההזדמנות שלך.
- צלם** - אני דואג לבת שלי, אני לא מבין לאן היא נעלמה.
- דרומית** - כאן לא ניו יורק. לא הולכים כאן לאיבוד.
- (הנותנת, הצפונית והרוקיסט נכנסים).
- הצלם** - סיגלי, איפה היית? אמרת שתחכי לי בדירה.
- הנותנת** - אני לא זוכרת מתי אבא שלי שאל אותי איפה הייתי.
- הצפונית** - טעיתי בדרך. אני מצטערת.
- הצלם** - לא חשוב. העיקר שהגעת. (הלהקה עושה חימום כלים והאבא מתחיל לצלם)
- הנותנת** - אני מצאתי אותם. את הצמד חמד (הלהקה עושה חימום כלים הצפונית והרוקיסט מביטים זה בזה). תראי, אני מבינה שאת מכוכב אחר אבל אצלנו יש כללים. אני מבקשת ממך בנימוס, תוריד את הידיים שלך מהחבר שלי.
- הדרומית** - מה את רוצה ממנה? אחי הוא לא הרכוש שלך.
- הנותנת** - מה את מתערבת? (לצפונית) היא, בחיים לא היה לה חבר. היא לא יודעת מה זה. העיקר פותחת את הפה הגדול שלה. (לרוקיסט) ואתה. מה אתה שותק? היא בלעה לך את הלשון? (פאזזה) את הנשמה נתתי לך.
- הרוקיסט** - לא ביקשתי ממך.
- הנותנת** - אבל לקחת. לא אמרת לא. ופתאום מגיעה הנסיכה הזאת שאתה בכלל לא מכיר ואני הופכת ללכלוכית שאפשר להשאיר במטבח?
- הרוקיסט** - בסך הכל דיברתי איתה על אולפנים וכאלה. מה אתה עושה עניין?
- הנותנת** - לפחות אל תשקר לי. לא מתאים לי שתשקר לי.

(הלהקה מתחילה לנגן- שיר רוק. כולם מתנועעים לקצב. בסיום השיר לודה רצה עם מחבת או כלי אחר לאורך הבמה אחרי הקוסם. השיער שלה פזור. היא בנעלי בית, נראה כאילו שניהם יצאו מחדר השינה.)

לודה- שקרן אחד! אמרת לי שאתה פנוי. שאין לך ילדים. (תופסת אותו, מכה אותו והוא צועק)

הצלם (מנסה להפריד)- תפסיקי, תפסיקי.

לודה- מה פתאום להפסיק? אישה בכל עיר יש לו. ועם הילדים שלו אפשר לעשות מניין! (הצלם מצליח להפריד בניהם לרגע.)

הקוסם- לודה, קרסביצה. (מנסה ללטף אותה) את אוהבת את הקסמים שלי. שאני אעשה לך קסם?

לודה (דוחפת אותו)- קסם שמסם. אני אתן לך קסם! (מכה אותו ובגלל שהצלם קרוב

המצלמה מקבלת את המכה.) אוי. אני מצטערת. (הצלם ממחר לבדוק.)

הצלם- הלכה המצלמה.

הקוסם- כמה צריך? אני אשלם. (מוציא כסף)

הרוקיסט- זה לא הכסף. ראש העיר מחכה לסרט.

לודה (לקוסם)- הרסת את הסרט. הסרט שיציל את העיירה.

הקוסם- אני לא אשם, לודה. אני לא אשם. אני אשלם.

לודה- מי רוצה את הכסף שלך? שברת לי את הלב ולו שברת את המצלמה. הרסת את העתיד שלנו.

הרוקיסט (לצלם)- צריך ללכת לראש העיר. הוא בונה על הסרט הזה.

הדרומית- כאילו שזה מה שיציל אותנו-נדבות. זה כמו לתת כיסא גלגלים למישהו שרוצה ויכול ללכת.

לודה- בואו נלך.

הקוסם- אני רוצה לבוא אתכם. אולי אני יכול לעזור.

לודה- לא עזרת מספיק? פגע רע.

הקוסם- מה היא אמרה? מה זה המילה הזאת?

הדרומית- זה מילה יפה בעברית במקום מילה מכוערת ברוסית.

הרוקיסט- ביאליק היה גאה בך, לודה.

הקוסם- אז מה? מה יש פה להשוויץ? היא כבר חמש עשרה שנה בארץ. (מתקרב ללודה בזהירות.) וחוץ מזה יש לה שכל. הרבה שכל. בגלל זה אני אוהב אותה. קרסביצ'ה.

לודה- תזהר ממני!

הצפונית- אבא, אם היית מצלם עכשיו היה לך סרט אמיתי של בתי קולנוע?

הנותנת- אז זה מה שאנחנו בשבילך? הצגה אחת גדולה! (לרוקיסט) אמרתי לך! אמרתי לך שהיא לא משלנו. תחזרי הביתה יא-

הדרומית- בלי קללות.

הצלם (לקוסם)- איזה מזל נאחס! "תעשה חלטורה, כסף קל, כולם עושים את זה. מי מתפרנס היום מאומנות? רק הגדולים. ובשביל להיות גדול צריך למות ממחלה קשה או לחתוך אוזן". זה מה שהיא אמרה לי כל השנים. אמא שלה. ואני כעסתי, נפגעתי, בסוף עזבתי. ועכשיו כשאני סוף סוף עושה את זה. אלוהים צוחק עליי.

- (הקוסם מוציא משהו מהכיס ועושה לו קסם כדי לשמח אותו. כולם מתקרבים. מלבד לודה).
- הנותנת** - ממש כמו דיוויד קופרפילד! (מוחאת כפיים בהתלהבות ושורקת).
- הקוסם** - אני למדתי במוסקבה. הרבה אנשים באים לראות. עשירים ועניים. אני נוסע בכל רוסיה ואחרי ישראל אני עושה סיבוב בכל אירופה. (ללודה) הרבה כסף.
- לודה** - אותי לא קונים בכסף.
- הדרומית** - אם אתה כזה מוכשר בקסמים אולי תעשה לנו קסם ותסדר לנו את המצלמה?
- הקוסם** - זה אני לא יכול. מצטער.
- הדרומית** - אז מה זה שווה?
- הצלם** (ללודה) - את יכולה להראות לי את הבית של ראש העיר?
- לודה** - אני באה איתך.
- הצפונית** - אני נשארת כאן.
- הצלם** - זה לא ייקח לי הרבה זמן. נחליט מה עושים ונלך לישון. אני גמור אולי בכל זאת תבואי איתי?
- הצפונית** - אני מבטיחה לא ללכת לאיבוד. ביי. לך כבר.
- (לודה והצלם יוצאים, הקוסם אחריהם).
- הנותנת** - דביק האבא שלך.
- הדרומית** - את מקנאה?
- אחד מהלהקה** (לרוקיסט) - אז מה עושים?
- חבר נוסף מהלהקה** - למה שלא נלך לשם? היו עצבים, יהיה שמח.
- הנותנת** - תלכו. למה אתם מחכים? (לרוקיסט) מזמן לא היינו רק שנינו לבד. אתה לא מתגעגע אליי?
- הצפונית** (לרוקיסט) - מצאתי מעיין, מאחורי המזבלה, קודם כשהלכתי לאיבוד, המים יכולים להציל את העיירה.
- הנותנת** - על מה את מדברת יא-
- הדרומית** - הזהרתי אותך. מספיק עם הקללות. אמא שלך לא אמרה לך שאף אחד לא ירצה להתנשק עם אחת שיש לה פה מלוכלך?!
- הנותנת** - מלוכלכת בעצמך. למה אתה שותק? אתה לא שומע איך אחותך מדברת אליי?

הצפונית- בואו איתי אני אראה לכם אותו. זה כמו מין בריכה כזו. גם אני לא יכולתי להאמין ברגע הראשון כשהפיה לקחה אותי לשם להסתכל על עצמי במים.

הדרומית- פיה? את בטוחה שלא חלמת את זה?

הנותנת- רק לבנונה כמוה מסוגלת לחלום על פיות.

הרוקיסט- בואי. נלך לשם. תראי לי את המקום.

הדרומית- אתה משוגע? אנחנו חיים כאן בזבל מאז שנולדנו- אם היה מעיין לא היינו יודעים עליו? וסבא שהיה ממייסדי העיירה. שהיה כאן עוד לפני הזבל? אני לא מאמינה.

(הרוקיסט נותן יד לצפונית והם מתחילים ללכת. הנותנת רצה אחריהם וצועקת).

הנותנת- אני אמצא לי מישהו אחר ואתה עוד תצטער על זה. כשתיזכר שאתה רוצה אותי יהיה כבר מאוחר.

הדרומית- תני לו ללכת. אמרתי לך מזמן שהוא לא בשבילך. למה את שוברת לך ת'לב עליו? (הרוקיסט נעצר, חוזר. הצפונית ממשיכה ללכת לאט ואחר כך נעצרת) היא באמת מוצאת חן בעיניך הצפונית- או שהיא הכרטיס שלך לתל אביב? יש לך חברה, לא? אתה איתה רק כשנוח לך?

הרוקיסט- ממתי נהיית האפוטרופוסית שלה? (מתחיל ללכת לכיוון הצפונית)

הדרומית- אני שונאת שאתה מנצל אותה. (מחבקת את כתפיי הנותנת) תשכחי ממנו.

הנותנת (דומעת)- אני לא מספיק טובה בשבילו, זה מה שאת אומרת?

הדרומית- לא בכלל לא. אבל אהבה לא לוקחים בכוח. או שזה בא או שלא. וגם קסמים לא עוזרים בזה. ראית את איגור ולודה.

הצפונית (מתקרבת אליהן)- אני חושבת שהם דווקא בסוף יהיו ביחד.

הדרומית- את לא ממש עוזרת עכשיו.

הנותנת (רצה אחרי הרוקיסט)- היא מוצאת חן בעיניך כי היא אמרה לך שאתה מוכשר? אני אומרת לך איך שזה. כשאתה כותב שיר יפה אני אומרת יפה וכשזה מוזר- מה אני יכולה לעשות? אני לא שקרנית. איכפת לי ממך. אמרתי לך שאם אתה רוצה להצליח אתה צריך לכתוב כמו שרית חדד- כולם אוהבים אותה. כולם. היא שרה על מה שיש לאנשים בלב. אהבה, זה מה שיש בלב שלי. (לוקחת את היד שלו) אתה לא מאמין? תיגע! (הוא מושך את היד שלו ממנה במהירות)

הרוקיסט- מה הדיבור הזה על אהבה עכשיו? אני מאמין שיש מעיין. אני חושב ששמעתי פעם בבית כנסת שדיברו על זה איך הם בחרו את המקום הזה בגלל שלפי המפה של השבטים בתורה כאן הייתה באר מים וגם היו עלייה מריבות עם השכנים וכול זה. אולי לא ראינו כי לא חיפשנו. כי חשבנו שהממשלה תעזור. שבכנסת יחליטו שאנחנו אזור מצוקה, שהתעשיינים יכינו תוכנית חומש. חיכינו שמישהו אחר יפתור לנו את הבעיות. אנחנו הולכים. מי שרוצה שיבוא.

(יוצאים בכיוון אחד, הנותנת לכיוון אחר).

אחד מהלהקה- אחיך ירד מהפסים. בואו נלך לאחותי נאכל משהו ונראה איזה סרט טוב בווידיאו. בעלה קנה טלוויזיה עם מסך ענק, זה כמעט כמו להיות בקולנוע.

השני מהלהקה- קנה או לקח בהשאלה? (מחייך וקורץ).

אחד מהלהקה- אמרתי לך. אחותי לא מסתובבת עם גנבים. הוא מרוויח טוב, יש לו אוטו וכול זה. הוא עובד בבאר שבע.

השני מהלהקה- יאללה יא אחי, אל תיקח ללב. **(לדרומית)** את באה? היי, יש לי רעיון! אם הגיס שלו עובד בבאר שבע ויש לו אוטו וכול זה אז שייקח אתכם מחר לבקר את סבא שלכם.

אחד מהלהקה- מה אתה מארגן לאנשים את החיים? יאללה. זזנו? (יוצאים, הדרומית מהססת רק רגע ויוצאת בעקבותיהם. נכנס המספר ומתקרב לאזור המסומן כביתו של ראש העיר).

המספר- אלה בדרך לכאן, ואלה בדרך לשם. כפי שאתם רואים הצלם והבשורות שלו עוד לא הגיעו לכאן. כי בדרך הייתה לו מה שקוראים אצלנו "נפילת סוכר". "חלושס" ביידיש. דפיקות לב וכול זה. ולודה ואיגור ביחד, לא עלינו, נאלצו להכניס אותו הביתה, להשכיבו על המיטה, לשפוך הרבה מים ולהרגיע את הלב. לא קל להיות אמן בימינו, רבותי. מי כמוני יודע, למרות שאתם מקשיבים לסיפור שלנו ממש יפה אני מוכרח לציין, וזה מחמם לי את הלב. לא כמו השניים האלה.

(ראש העיר נכנס עם מזוודה פתוחה שבגדים נופלים ממנה ואשתו אחריו, מנסה לסחוב ממנו את המזוודה).

ראש העיר- תעזבי, אני אומר לך.
אשתו- תעזוב אתה.

ראש העיר-אני נוסע. זה לא יעזור לך!

אשתו- על גופתי המתה. (פאזזה) אם אתה מוכרח לנסוע תיקח גם אותי. אני יודעת שלא תחזור משם. זה ברור לי.

ראש העיר (קם, מחזיק בכתפיה)- על מה את מדברת? תגידי לי! אני נוסע להציל את העיירה.

אשתו- זה מה שאתה מספר לעצמך. אתה בורח. זה מה שאתה עושה. אחיך מבטיח לך כבר שנים ניסים ונפלאות אם רק תבוא אליו ללוס אנג'לס. אתה חושב שאני לא יודעת את זה. רוצה שתהיו ביחד כול המשפחה. נפולת נמושות קראו לזה פעם- זה מה שאתם כולכם. מוכרים נעליים בלוס אנג'לס. כבוד גדול! הילדים שלך בצבא. דיברתם אתם פעם? שאלת אותם מה הם חושבים על זה?

ראש העיר- מתי רצית שאני אדבר איתם? הם באים וישר רצים לחבר'ה.

אשתו- איתי הם מדברים.

ראש העיר- אני לא מבין. את רצית שאני אכנס לפוליטיקה. את חשבת שאני צריך לעשות את זה. למה את מפריעה לי עכשיו? בגלל החברות שבארון הכביסה? (עוזב אותה וחוזר לארוז את המזוודה).

אשתו- אמריקה זו אשליה. פעם ידעת את זה. כבר עכשיו אנחנו חיים עם ישראל שדומה מדי לאמריקה. וזה עושה לנו רע. זה מרעיל לנו את המים.

ראש העיר- איזה מים? אלה שעוד מעט נייבא מטורקיה?

אשתו- זו סתם צורת ביטוי. אם אתה לא מבין אז לא צריך.

ראש העיר- מה שאני מבין זה שיש לי כאן אנשים רעבים שאיבדו כול תקווה.

אשתו- את הנאומים תשאיר לאמריקה. אני עייפה. אני הולכת לישון.

(יוצאת, ראש העיר מביט אחריה, מתיישב על המזוודה ומחזיק את הראש. המספר מתקרב אליו).

ראש העיר- אף אחד לא מבין אותי. מה אני בסך הכול רוצה? שיהיה טוב לכולם. ואשתי- אני הרי אוהב אותה. בלעדיה לא הייתי מגיע לשום דבר. אני מיואש. נדמה לי שהכול אבוד.
(המספר מניח יד על כתפו).

המספר- קום. לך אחריה לחדר השינה. אני מבטיח לך שמחר בבוקר הכול יהיה בסדר. (דוחף אותו קלות לעבר היציאה. מוסר לו את המזוודה וראש העיר שוב פונה אליו במבט). חלומות פז. (ראש העיר יוצא). כמה טוב להיות מספר יודע כול. אין לי שום ספק לגבי מחר. אבל גם לכם זה כבר בטח די ברור. ליתר ביטחון בואו נבדוק מה קרה בינתיים לזוג הצעיר שלנו. (מתחיל ללכת לכיוון ערמת הזבל, ומכיוון מפתיע מגיע יושב ראש הועד בריצה וכמעט מפיל אותו). היי, תיזהר.

יו"ר הועד- סליחה. אני מצטער.

המספר- לאן אתה רץ? מה שרפה? העיירה בוערת?

יו"ר הועד- אל תדבר איתי על שרפות. כברשעה רצה בעיירה שמועה שהלך על הסרט ועל כול התוכניות. עובדת אחת מהוותיקות החליטה שהגיע הזמן לשרוף את המפעל ואחרים מצטרפים אליה. גם אני מיואש אבל חייבים לעצור את זה. חייבים למצוא פיתרון אחר ולהרגיע את כולם. לכן אני ממחר כול כך. חייבים ליידע את ראש העיר, מיד, עכשיו.

המספר- ראש העיר ישן. הוא לא יודע על המצלמה, יש לו צרות אחרות.

יו"ר הועד- צרות אחרות? אני לא מבין.

המספר- אתה נראה לי איש שקול ואחראי. אני נראה לך איש ישר? לך למפעל, חכה שם שכולם יגיעו ואני מבטיח לך לא תהיה שרפה ולא יהיו מדורות.

יו"ר הועד - ככה סתם? איך אתה יכול להבטיח לי דבר כזה?

המספר - אני יכול. ואני אקיים. אתה סומך עלי?

יו"ר הועד - מאיפה אני יודע? זה עניין של אמונה. (הולך מצד לצד ומגרד את הגוף). פתאום כול הגוף מגרד לי. זה אחריות גדולה. כול מה שאני צריך לעשות זה ללכת לשם ולחכות ומישהו כבר יבוא עם בשורה - זה מה שאתה אומר?

המספר - בדיוק. (מתחיל לגרד) גם לי מגרד. אולי יש פה יתושים.

יו"ר הועד - אתה יודע מה? ראש העיר ממילא לא יכול לעזור. אני אלך לשם. ואם לא תגיע הבשורה אני אדבר איתם. אני אסביר להם שזה לא הדרך. (מתחיל ללכת ולשכנע את עצמו) לא סתם בחרו בי לראש הועד. יש לי כושר שכנוע. כשאני מאמין במשהו - (יוצא באמצע משפט).

המספר - להתראות חבר. נגמר לי זמן הפטפוטים. חייבים לבדוק שהכל פועל לפי התכנית. מילה שלי זו מילה. חוץ מזה. אני שונא שריפות.

(מתקרב לאזור ערימת הזבל. הרוקיסט נכנס, דוחף ברגלו אשפה והצפונית בעקבותיו).

רוקיסט - בדקנו מכל הכיוונים. את לא זוכרת לאיפה בדיוק הלכתן?

הצפונית - קשה לראות בחושך.

הרוקיסט - בואי נחזור. אבא שלך ידאג.

הצפונית - אתה לא מאמין לי.

הרוקיסט - אני מאמין שהיו לך כוונות טובות. (מחבק את כתפיה בעדינות).

הצפונית - סתם גררתי אותך לפה. עשיתי מעצמי צחוק וגם אתה - מה יגידו על זה שנסחבת אחרי?

הרוקיסט - (מחייך) לא נסחבתי, הלכתי מרצוני הטוב ואני מוכן להישבע על כך בבית המשפט. (מלטף את השיער שלה) את לא אשמה. רק רצית לעזור. יש לך חבר בתל אביב.

הצפונית - לא. אבל לך יש חברה.

הרוקיסט - (מחייך) כן. זה נכון. קשה להכחיש עם כל הרעש שהיא עושה. אבל היא יודעת שזה לא לכל החיים. מתישהו אני אצא מכאן, העולם מחכה לי. לפעמים אני שוכח את זה אבל את הזכרת לי. (מחבק אותה) את חושבת שנוכל להישאר ידידים? אני אבוא לתל אביב ונלך לים ביחד. אני חולם על הים, על הריח שלו ועל הגלים.

הצפונית - הים הכי יפה בלילה, אחרי השקיעה. כשכולם הולכים.

הרוקיסט - נשכב על החול ונדמיין את כל הארצות שמעבר לקו האופק. פשוט נחצה אותו ונסע לנו לשם. אני אהיה הקברניט ואת תהיי הספינה שלי. הגלים ילטפו אותך מכל הכיוונים - (מלטף אותה תוך כדי).

(הדרומית מגיעה עם פנס ואת חפירה, מאירה עליהם)

הדרומית - הי, תפסיקו, אתם לא לבד.

הרוקיסט - מה את עושה פה?

הדרומית - באתי לחפור ואחרי כל העיירה. אנחנו נמצא את המעיין הזה עוד הלילה ובבוקר נסע לסבא ונספר לו שאנחנו הצלנו את העיירה.

הצפונית - אני לא בטוחה. אולי באמת חלמתי. אולי- (מוסיקה. הפיה נכנסת ואחריה האחרות. שרות שיר על כך שחלומות הם החומר שממנו עשויה המציאות. מצרפות אותם לריקוד. מובילות אותם למעיין).

הפיה - אין צורך לחפור. המעיין הזה הוא פה מימי משה רבנו. צריך רק לנקות את הזבל ואולי לסדר פה איזה שביל נחמד עם פרחים וספסל לאוהבים. (הרוקיסט מנשק את הצפונית)

הדרומית - אז יש פיות. תמיד חשבתי שזה אכזרי להמציא סיפורים לילדים על דברים טובים שאינם.

הפיה - הדברים הטובים הם בתוכנו. רק צריך ללמוד לראות.

הרוקיסט - יש פיות ויש מעיין. סבא יבריא מזה (מגיעות כל הדמויות האחרות והלהקה שבשלב מסוים מתחילה לשיר את השיר: "שאבתם מים בששון" בקצב מודרני)

יו"ר הועד (למספר) - תגע בי. אני כולי רטוב. איזה מים! ממש כמו בתנ"ך - מים חיים!

המספר - הבטחתי ארץ זבת חלב או לא הבטחתי?

ראש העיר (למספר) - אתה יודע מה יהיה פה? נווה מדבר. מכל הארץ יבואו. מכל העולם.

אשתו - אפילו האחים שלך מאמריקה.

הקוסם (ללודה) - אני לא נוסע לאירופה. אני נשאר כאן. צריך ללמד את הקסם, איך מאין נהיה יש.

תתחתני איתי קרסביצ'ה?

(הצלם מגיע, הולך לאט, נראה פרוע והלום שינה).

הצלם - וזה הכל הבת שלי מצאה? את האוצר הזה? סיגלי, איפה את?

הצפונית (מתקרבת) - אני כאן אבא. זה לא היה כל כך קשה.

הפיה - כל מה שצריך זה לראות עם הלב.

הצפונית - ואני ירשתי את העיניים שלך, אבא. (מתחבקים).

הנותנת (לפיה) - תוכלי ללמד אותי איך לראות את עצמי במים, כמו שלימדת אותה. תמיד נדמה לי שאני מכוערת עד שמישהו אומר לי שאני יפה.

הרוקיסט - את לא מכוערת ואת יודעת את זה.

הצפונית - אני אלמד אותך. זה לא קשה בכלל. כל מה שצריך זה לראות ולהאמין.

(ניתן להוסיף כאן שיר על אמונה-אולי שיר רוק של הלהקה שכולם יצטרפו אליו).

המספר - אז זהו. כאן אנחנו נפרדים. וכמו שכבר הבנתם העיירה שלנו נצלה. מה עם העיירה שלכם?

סוף.